

≈ 1 ≈

Гавин Скот неслучайно пиеше много рядко.

Изобщо не го биваше в пиенето и ето че в крайна сметка се озова на пода, забил лице в килима, докато посягаше към бутилката... където си и остана, защото, така и така, беше прекалено пиан, за да види в тъмното.

Поради което дори не се надигна, когато най-добрият му приятел и съотборник от „Нашвилските легенди“ Делрей Хикс задумка по вратата на хотелската му стая – царство на депресията, което непрекъснато му напомняше, че ако не друго, то поне умее да се издънва със замах.

– Отворено е – извика, заваляйки думите.

Вратата зейна широко. Дел щракна лампата и изруга.

– Мамка му. Имаме човек извън строя. – Обърна се и каза на някого зад себе си: – Помогни ми.

Дел и още един същински великан се приближиха до него с тежка стъпка, четири огромни ръце го сграбчиха под мишниците и ето че го вдигнаха върху скапания диван, който идваше със стаята. Таванът се завъртя над него и главата му тупна върху възглавниците.

– Хайде де. – Дел го плесна по бузата. – Размърдай се.

Гавин си пое дъх и успя да повдигне глава. Примига няколко пъти и закри очите си с ръце.

– Пиан съм.

– Нима? – рече Дел. – Какво си пил?

Гавин махна с ръка към бутилката бърбън върху масичката. Беше подарък от една местна дестилерия за всички от отбора в края на сезона преди няколко седмици. Дел отново изруга.

Луса Кей Адамс

– Мамка му, човече. Защо просто не си излееш бутилка етилов спирт в гърлото?

– Не можах да намеря.

– Ще донеса вода – подхвърли другият тип, чието размазано лице като че ли приличаше на Брейдън Мак, собственик на няколко нощни клуба в Нашвил, но в това нямаше никаква логика.

Какво би правил Брейдън Мак тук? Бяха се срещнали само веднъж, на някакъв благотворителен голф турнир. Откога двамата с Дел бяха приятели?

Неочаквано в стаята влезе трети мъж и него вече Гавин го разпозна. Беше един от съотборниците му – Ян Фелисиано.

– *Como es el?*

Как е той? Гавин го разбра. Мамка му, явно когато беше пиян, говореше испански.

Дел поклати глава.

– Няколко глътки го делят от това да започне да слуша Ед Шийрън.

Гавин изхълца.

– *No me gusta* Ед Шийрън.

– Млъквай – сопна се Дел.

– Не заеквам, когато съм испанец. – Гавин отново изхълца и този път с хълцането се надигна нещо кисело. – Или когато съм пиян.

Ян изруга.

– *Que pasó?*

– Теа е поискала развод – обясни Дел.

От Ян се изтръгна невярващ звук.

– Жена ми спомена, че се носи слух, че нещата между тях не вървят, но аз не повярвах.

– Повярвай.

Гавин простена и отпусна глава върху дивана. *Развод*. Онази, за която беше женен от три години, майката на двете му близначки, жената, която го беше накарала да повярва в любовта от пръв поглед, беше приключила с него. И вината беше само негова.

– Изпий това. – Дел му подаде бутилка с вода. А после, обръщайки се отново към Ян, добави: – От две седмици е отседнал тук.

– Изхвърли ме от къщи – каза Гавин, изпусвайки неотворената бутилка.

– Защото се държиш като задник.

– Знам.

Дел поклати глава.

– Предупредих те, мой човек.

– Знам.

– Казах ти, че ще ѝ писне от теб, ако не се вземеш в ръце.

– Знам.

Този път Гавин изръмжа и повдигна глава. Твърде бързо. Направи го твърде бързо. Прилив на гадене го предупреди, че бърбънът се е насочил към най-близкия изход. Преглътна и си пое дълбоко дъх, само че, мамка му... Пот овлажни челото и подмишниците му.

– По дяволите, позеленява! – изкрещя Може-Би-Брейдън Мак.

Масивни ръце го сграбчиха отново и го вдигнаха на крака. Едва докосваше пода, докато Дел и Почти-Сигурно-Е-Мак го влачеха към банята. Добра се с препъване до тоалетната в същия миг, в който нещо с цвета на лоши решения изригна от устата му. Мак изруга задавено и изхвърча навън. Дел остана дори когато Гавин изпръхтя като тенисист, замахнал да удари топката, и повърна още няколко пъти.

– Никога не те е бивало с твърдия алкохол – отбеляза Дел.

– Умирам – простена Гавин, свличайки се на едно коляно.

– Не умираш.

– Тогава ти ще трябва да сложиш край на мъките ми.

– Вярвай ми, силно се изкушавам да го направя.

Гавин се отпусна по задник и се облегна на бежовата стена на банята. Коляното му се удари в бежовата вана, скрита зад бежовата найлонова завеса на душа. Изкарваше петнайсет милиона годишно, а ето че се беше сврял в хотелска стая, поскапана от онези от дните му, преди да пробие в Главната лига. Можеше да си позволи нещо много по-добро, ала това беше наказание. Което си беше наложил сам. Оставил бе гордост-

та му да съсипе най-хубавото нещо, което някога му се беше случило.

Дел пусна водата в тоалетната и затвори капака на чинията. Излезе и миг по-късно се върна с бутилката вода.

– Пий. Този път наистина го мисля.

Гавин отвори шишето и го пресуши наполовина. След няколко минути стаята престана да се върти около него.

– Какво правят те тук?

– Ще научиш. – Дел седна на затворения капак на тоалетната и се приведе напред, подпрял лакти на коленете си. – Добре ли си?

– Не.

Гърлото на Гавин се сви. *Мамка му*. Беше на път да рухне пред Дел. Стисна очи и притисна палец между веждите си.

– Поплачи си, ако искаш – каза Дел, потупвайки крака на Гавин с върха на маратонката си. – В това няма нищо срамно.

Гавин облегна глава на стената, а по бузите му се стекоха две сълзи.

– Не мога да повярвам, че я изгубих.

– Няма да я изгубиш.

– Тя ис-иска развод, задник такъв.

Дел не реагира на заекването. Никой в отбора вече не му обръщаше внимание, най-вече защото Гавин бе престанал да се мъчи да го потиска край тях. Кое то бе още нещо от дългия списък с неща, които дължеше на Теа. Преди да се запознае с нея, се стесняваше, неудобно му бе да говори дори пред хора, които познаваше. Ала на Теа окото ѝ не беше мигнало първия път, когато беше заекнал пред нея. Не беше опитала да довърши изречението вместо него, не беше извърнала очи, обзета от неудобство. Просто бе изчакала спокойно сам да изрече думите. Никой друг, освен семейството му, не го беше карал да се чувства като нещо различно от недодялан, заекващ спортист.

Кое то правеше предателството ѝ още по-голямо, когато преди един месец бе разкрил лъжата ѝ. А то бе именно това. Лъжа.

Жена му се беше преструвала в леглото през цялото време на брака им.

– Така ли каза? – попита Дел. – Или че според нея е време да помислите за развод?

– Каква е шибаната разлика?

– Първото означава, че определено е приключила с теб. Второто означава, че не всичко е изгубено.

Гавин поклати глава.

– Безнадеждно е. Не чу гласа ѝ. Беше, сякаш говоря с непознат.

Дел се изправи, извисявайки се над него.

– Искаш ли да се бориш за брака си?

– Да.

Господи, да. Повече от всичко. И мамка му, гърлото му отново се свиваше.

– Какво си готов да направиш?

– Всичко.

– Наистина ли го мислиш?

– К-к-какво, по дяволите? Естествено, че го мисля.

– Добре. – Дел му протегна ръка. – Хайде, тогава.

Гавин му позволи да го издърпа на крака и го последва в стаята. Тялото му сякаш тежеше половин тон, докато отиваше с препъване до дивана и се строполи върху възглавниците.

– Хубаво местенце си имаш, Скот – подхвърли Мак, показвайки се от кухненския бокс, като отъркваше една зелена ябълка в рамото си, и отхапа шумно голямо парче.

– Това е мое – измърмори Гавин.

– Не те видях да я ядеш.

– Щях да я изям.

– О, да. След като видиш дъното на онази бутилка.

Гавин му показа среден пръст.

– Престани – нареди Дел на Мак. – Всички сме били на неговото място.

Я чакай. Какво? Какво, по дяволите, означаваше това?

Ян се настани в другия край на дивана и вдигна обутите си в каубойски ботуши крака върху малката масичка. Мак се облегна на стената.

Дел ги погледна.

– Какво мислите?

Мак отхапа още един залък и отговори с пълна с уста:

– Не знам. Наистина ли мислиш, че ще му е по силите?

Гавин прокара ръка по лицето си. Имаше чувството, че е попаднал във филм. В скапан филм.

– Някой ще ми обясни ли к-какво става?

Дел скръсти ръце.

– Ще спасим брака ти.

Гавин изпръхтя, ала трите чифта очи, които го гледаха, бяха сериозни. Той простена.

– С мен е свършено.

– Каза, че си готов на всичко, за да си върнеш Теа – напомни му Дел.

– Така е – измърмори Гавин.

– В такъв случай трябва да бъдеш откровен.

Гавин се напрегна, а Дел се отпусна върху малката масичка, която изскърца под тежестта на двуметровото му тяло.

– Кажни ни какво се случи.

– Вече го направих. Тя каза...

– Нямам предвид тази вечер. Какво се *случи*?

Гавин стрелна тримата мъже с поглед. Дори Ян и Ядящия-Неговата-Ябълка-Мак да ги нямаше, не би могъл да говори за това. Беше прекалено уничително. Достатъчно ужасно бе да признае, че не е в състояние да задоволи собствената си жена в леглото, но да е принуден да им каже за собствената си глупост, накарала го тотално да откачи, да се премести в стаята за гости, да накаже жена си, като престане да ѝ говори, отказвайки да чуе обясненията ѝ, защото шибаното му его беше прекалено крехко, за да го понесе? Как ли пък не. Ще го задържи за себе си, ако нямате нищо против.

– Не мога да ви кажа – измърмори най-сетне.

– Защо не?

– Прекалено лично е.

– Става дума за брака ти. Естествено, че е лично – отбеляза Дел.

– Ала това е прекалено...

Мак го прекъсна, издавайки подразнен звук.

– Пита те дали си ѝ изневерил, идиот такъв.

Гавин обърна рязко глава и впи яростен поглед в Дел.

– Това ли мислите? Смятате, че бих могъл да ѝ изневеря?

Само при мисълта за това го обзе желание да се надвеси над тоалетната чиния и да изпразни стомаха си от остатъка от течната си вечеря.

– Не – отвърна Дел. – Само че трябва да те попитаме. Правилото е такова. Не помагаме на тези, които изневеряват.

– Кои, по дяволите, сте тези *ние*? Какво става, мамка му?

– Каза, че снощи тя е изглеждала като непозната – рече Дел. – Хрумвало ли ти е, че може би наистина е непозната?

Гавин го стрелна с недоумяващ поглед.

– Във всеки брак настъпва момент, в който съпрузите си стават непознати. Хората се променят и не всички го правят с едно и също темпо. Един господ знае колко души са се развели просто защото не са осъзнали, че онова, което им се е струвало непреодолим проблем, е просто преходна фаза. – Дел разпери ръце. – Ала вие двамата? Истинско чудо е, че изобщо се срещнахте.

– От това да не се очаква да се почувствам по-д-добре?

– Излизахте заедно, колко, четири месеца, преди тя да забременее?

– Три.

Мак се изкашля в шепата си.

– Окей – продължи Дел. – Преди да се усетите, вече сключвахте брак в общината, а още преди близначките да се родят, те взеха в Главната лига. По дяволите, Гавин, бил си на път през по-голямата част от брака ви, докато тя е отглеждала момичетата, на практика сама, в непознат град. Нима мислиш, че след това ще бъде същата?

Не, обаче, по дяволите, не там беше проблемът при тях с Теа. Е, да, тя се беше променила. Той също. Само че бяха добри родители и бяха щастливи. Или поне той смяташе, че са щастливи.

Дел сви нехайно рамене и се изпъна.

– Виж, казвам просто, че в нашата професия е достатъчно трудно и за двойки, които излизат заедно от години и знаят точно с какво се нагърбват, преди да се оженят. Вие скочихте

в дълбокото без спасителни жилетки. Никой брак не може да устои на това, дори и при най-добрите обстоятелства. Не и без помощ.

– Малко е късно за терапия.

– Не, не е. Само че не говоря за това.

– За какво *всъщност* говориш?

Без да му обръща внимание, Дел погледна към Ян и Мак.

– Е?

– Аз съм „за“ – отвърна Ян. – Няма да има никаква полза от него през следващия сезон, ако не успеем да ги съберем.

Мак сви рамене.

– Съгласен съм, ако не за друго, то поне за да го изкараме от тук. Защото, мамка му, мой човек... – Той махна с ръка към стаята.

Гавин се приведе тежко към Ян.

– Как е *върви на майната си* на испански?

Мак отхапа последния залък от ябълката и метна огризката през рамо. Тя се приземи съвършено в мивката. Гавин го мразеше повече от когото и да било на света.

– Моите дъщери ми дадоха тази ябълка.

– Леле – каза Мак.

– Слушай – рече Дел. – Тази нощ се наспи. Утре вечер ще се видим за първото официално събиране.

– Първото официално събиране за *какво*?

– Решението на всичките ти проблеми.

Тримата го гледаха така, сякаш всичко беше ясно.

– Това е всичко?

– Само още нещо – добави Дел. – За нищо на света не бива да се виждаш със съпругата си.

≈ 2 ≈

Нищо на света не е по-силно от жена, на която тотално ѝ е писнало.

От всички простонародни мъдрости, които беше научила от баба си през годините, надяваше се Теа Скот, поне тази беше вярна, защото, по дяволите, този чука тежеше цял тон. Четири опита досега и резултатът бе само една незначителна вдлъбнатина в стената и сериозно разтегнат мускул на гърба. Ала, дяволите да го вземат, нямаше да се откаже. Живееха в тази къща от три години и от три години тя си мечтаеше да съборят тази стена.

И след като вчера бракът ѝ беше рухнал, струваше ѝ се правилно днес наред да е стената.

Освен това наистина, ама *наистина* имаше нужда да удари нещо.

Замахна още веднъж с чука и от гърдите ѝ се откъсна гърлен звук. Най-сетне тежният край срещна стената с удовлетворяващ трясък, оставяйки голяма дупка. Теа нададе тържествуваш вик, освободи чука от стената и пъкна лице в дупката. Почти можеше да усети светлината от другата страна, която просто чакаше да се освободи от разумно бежовия си затвор. Кой, по дяволите, изобщо би сложил стена тук? Кой архитект с всичкия си би разделил дневната от трапезарията, блокирайки великолепната светлина, нахлуваща от прозорците?

Замахна отново и втора дупка зейна до първата. Парче хоросан се приземи в краката ѝ, докато прах се вихреше във въздуха, полепвайки по ръцете ѝ. Мамка му, усещането беше страхотно.

Пъхтейки от усилието, Теа пусна чука върху найлона, който беше постлала, за да предпази дървения под, и се обърна, за да погледне дневната, разтърквайки рамото си с ръка. Да. Точно там. Досами френските прозорци, водещи към задния двор. Съвършено място за статива и боите ѝ. Някой ден, след като завършеше образованието си, може би щеше да има свое собствено ателие. Засега обаче щеше да се задоволи и с това отново да рисува. Не беше докосвала платно, откакто момичетата се бяха родили. Най-голямото ѝ творческо постижение тези дни бе да боядиса някоя бяла тениска, така че лекетата по нея да изглеждат нарочно направени.

Опитала се бе да стори нещо със стената. Подредила бе семейни снимки в шури конфигурации. Сложила бе рисунките и отпечатъците от ръчичките на момичетата в рамки. Окачила бе любимата бухалка на Гавин от гимназията. Всичко това – с идеята, че някой ден ще я оправи. Някой ден щеше да я боядиса с по-жизнерадостен цвят. Да добави полици. Или пък просто щеше да я събори и да започне отначало.

Почувства, че този някой ден бе настъпил, в мига, в който се събуди тази сутрин, очите ѝ бяха все още подуты от онзи миг на слабост през нощта, когато се бе разплакала в банята, притиснала юмрук към устата си, за да заглуши звука.

Сълзите обаче бяха безполезни. Съжаленията нямаше да ѝ помогнат да започне отначало. Имаше само един начин да продължи напред и той бе: със замах.

Буквално.

Така че след закуска изпрати момичетата на урока им по танци заедно със сестра си Лив, която живееше с нея, откакто Гавин си беше тръгнал. След което извади стария гащеризон, с който рисуваше, отиде с колата до местната железария и купи чука.

– Сигурна ли сте, че знаете как да го използвате? – попита мъжът зад щанда.

Повдигнатите му вежди красноречиво говореха какво мисли за чук в ръцете на една жена.

Теа сви устни в някакво подобие на усмивка.

– Аха.

– *Силната ви ръка трябва да е в основата на дръжката.*

– *Аха. Ясно.*

Теа натика рестото в джоба си.

Мъжът подръпна тирантите си.

– *Какво ще събаряте?*

– *Потиснически патриархални структури.*

Мъжът примига.

– *Стена.*

– *Първо се уверете, че не е носеща стена.*

Желанието да удари нещо отново я връхлетя, като сериозен пристъп на туитърска ярост. Теа вдигна чука над рамото си, ала тъкмо когато понечи да замахне, входната врата се отвори и момичетата се втурнаха вътре, пачките им подскачаха над розовите клинчета, а русите им опашки се развяваха в унисон. Голдън ретривърът им Бътър Бол ги следваше търпеливо, като куче бавачка. Последна беше сестра ѝ Лив, с каишката на Бътър в ръка.

– Мамо, какво правиш? – попита Амелия, заковавайки се на място.

В гласчето ѝ имаше смесица от страхопочитание и тревога. Не че Теа можеше да я вини. Точно в този момент мама едва ли приличаше на себе си.

– Събарям стената – отвърна жизнерадостно.

– О, да – подхвърли Лив, разгърквайки ръце. – Смятам и аз да се включа. – Пусна каишката на Бътър, прекоси стаята и поsegна към чука. – Може ли да си представям, че е лицето му?

– Лив – предупреди я Теа тихо.

Знаеше, че сестра ѝ не би казала нарочно нещо лошо за Гавин пред момичетата. От личен горчив опит знаеха, че единствените, които страдат, когато единият родител говори против другия, са децата. Само че устата на Лив понякога правеше каквото си поиска. Като сега.

– Чие лице, лельо Ливи? – попита Амелия.

Теа стрелна сестра си с един *нали ти казах* поглед.

– На шефа ми – отвърна Лив бързо.

Тя работеше с пословично тираничен майстор-готвач в известен нашвилски ресторант. Оплакваше се от него доста-

тъчно, че сега момичетата нямаше да се усъмнят дали казва истината.

– Може ли и ние да ударим стената? – попита Амелия.

– Това е опасна работа, само за възрастни – отвърна Теа. – Може обаче да гледате.

Лив замахна силно, надавайки вик като Тарзан, и събори още едно парче мазилка на пода. Момичетата изпискаха възторжено и заподскачаха нагоре-надолу. Ава нададе тържествуваш крисък и нанесе карате ритник във въздуха. Амелия се опита да направи циганско колело. Да, в дневната се развихрише истински купон.

– По дяволите, това беше страхотно – заяви Лив, докато връщаше чука на Теа. – Трябва ни музикален съпровод.

Докато Теа отново поемаше инструмента, Лив извади мобилния си телефон и след няколко докосвания на екрана, от блутут колонките из къщата се разнесе гласът на Арета Франклин, настояваща за У-В-А-Ж-Е-Н-И-Е.

Лив грабна бейзболната бухалка на Гавин от пода, улови я като микрофон и запя с пълно гърло. Протегна ръка на Теа и тя се присъедини към нея заради децата, които се смееха така, сякаш този импровизиран концерт бе най-смешното нещо, което някога бяха виждали.

И просто така Теа и Лив отново станаха тийнейджърки, пеещи с цяло гърло в тясната спалня, която делеяха в къщата на баба си. Именно там, докато майка им бе кой знае къде, опитвайки се да намери себе си в мъгла от гняв и съпружеска издръжка, а баща им беше прекалено зает да изневерява на втората си жена, за да обръща внимание на дъщерите си, двете бяха научили текстовете на песните на Пинк, обещавайки си, че никога няма да имат доверие на който и да било мъж. Че никога няма да бъдат слаби като майка си или себични като баща си и винаги ще се защитават една друга.

Бяха те срещу света. Винаги.

И сега отново. Само че този път Теа имаше не само малката си сестра, която да защити. Трябваше да защити и момичетата си. И щеше да го направи. Каквото и да ѝ струваше това. Щеше да се погрижи никога да не научат какво е да израснеш, заоби-

колен от напрежение или като пионка между двама воюващи родители.

Прилив на внезапна емоция опари крайчетата на очите ѝ, а в гърдите ѝ се разля болка. Гърлото ѝ се сви и гласът ѝ пресекна. Извърна се, за да не я видят Ава и Амелия, и избърса очи.

Лив без проблем замаза положението.

– Хей, момичета. Какво ще кажете да изтичате на горния етаж и да се преоблечете? Първата, която стигне до стълбите, ще избере филма тази вечер.

Перспективата за надпревара накара децата да се втурнат към стълбите. Броени секунди по-късно песента зазвуча по-тихо.

– Добре ли си? – попита Лив.

Болезнена буца спираше гласа на Теа.

– Ами ако вече съм ги наранила?

– Не си – рязко заяви Лив. – Ти си най-добрата майка, която познавам.

– Всичко, което исках, всичко, което съм искала някога, бе да им дам живот, какъвто ние никога не сме имали. Да им дам сигурност и безопасност, и...

Лив я улови за раменете и я обърна към себе си.

– Той е този, който си тръгна.

– Защото аз му казах да го направи.

Не бе могла да понесе и минута повече сърдитото му мълчание след цял един месец, в който той отказваше да говори с нея за каквото и да било и се цупеше в стаята за гости. Две деца в къщата ѝ стигаха.

– И той не изчака втора покана.

Така беше. И все пак Теа усещаше как я гризе чувство за вина. Имаше неща, които Лив не знаеше. Гавин не беше прав да реагира така, когато откри, че тя се беше преструвала в леглото, но пък и тя не биваше да допусне да го научи по този начин.

– Нужни са двама души, за да съсипят една връзка.

Лив наклони глава на една страна.

– Така е, само че аз съм ти сестра и поради тази причина съм генетично предразположена да вземам единствено твоята страна.

Двете се погледнаха в очите, за кой ли път благодарейки безмълвно на Бог, че имат поне един човек, на когото винаги могат да разчитат.

Някога Теа мислеше, че може да каже същото и за Гавин.

Проклет да беше! Теа вдигна чука. Време бе да стъпи на собствените си крака. Да продължи от там, където беше спряла, когато се бе отказала от всичко заради него и неговата кариера. Време бе да удържи на обещанията, които двете с Ливи си бяха дали преди всички онези години.

Замахна и в стената зейна още една дупка.

Лив се разсмя.

– Не съм единствената, която си представя лицето му, нали?

– Не – изръмжа Теа и отново замахна.

– Чудесно. Изкарай го навън. Ти си корава жена, която не се нуждае от мъж.

От тонколонките отекна гласът на Тейлър Суифт, пеейки сърдита песен за изгаряне на снимки.

Лив отново взе бухалката.

– Пази се. Идвам и аз.

– Почакай! Това е любимата му бухалка!

– Ако я искаше, да си я беше взел.

Лив замахна и Теа се наведе. Разнесе се силен трясък, когато бухалката срещна стената.

Теа пусна чука и я издърпа от ръцете на Лив.

– Не бива да я чупим.

– Това е просто бухалка.

– Спечелил е гимназиалния шампионат с нея.

Лив направи физиономия.

– Мъжете и техните играчки.

– Важна е за него – настоя Теа.

– Не е ли това проблемът? – сопна се Лив. – Бейзболът винаги е бил по-важен от теб.

– Не, не е бил.

Прозвучалият неочаквано дълбок тембър на Гавин накара и двете да се обърнат рязко.

Той стоеше на няколко крачки от тях, сякаш разговорът им го беше накарал да се материализира от нищото. Бътър

изджафка и се втурна предателски към него, размахал щастливо опашка.

Тръпка разтърси Теа, докато гледеше как Гавин отпуска ръка върху главата на голдъна, за да го почеше разсеяно зад ушите. Носеше чифт избелели дънки и сива тениска. Влажната му коса беше щръкнала, сякаш беше взел набързо душ и само бе подсушил главата си с хавлия. Лешниковите му очи бяха кървясали и обрамчени от тъмни кръгове. Челюстта му бе потъмняла от брада, небръсната поне два дни.

И все пак незнайно как успяваше да изглежда неустойимо, несправедливо секси.

Лив намали музиката и скръсти ръце.

– Какво искаш, задник такъв?

– Лив – предупреди я Теа отново, а после се обърна към Гавин: – Вече не живееш тук, Гавин. Не може просто да вли-
заш така.

Той махна към вратата.

– Почуках. – Очите му се стрелнаха между разбитата стена и чука на пода. – Какво... какво правиш?

– Събарям стената.

– Виждам – бавно каза Гавин. – Но защо?

– Защото я мразя.

Гавин сбърчи вежди.

– Това моята бухалка ли е?

Нещо горещо и дребнаво прогори пътека през здравия ѝ разум.

– Аха. Върши страхотна работа.

Теа се обърна и стовари бухалката в стената.

Гавин инстинктивно се сви.

– Смятам да поставя статива си тук. – Теа отново удари с бухалката. – Тази глупава стена спира всичката светлина.

– Навярно нямаше да е лошо да поговорим за това, преди да...

Гавин потръпна, когато Теа замахна за трети път.

– Навярно нямаше да е лошо, ако бяхме поговорили за много неща – сопна се Теа и отстъпи назад, избърсвайки оросеното си от пот чело.

Прекъсна ги внезапен писък откъм стълбището.

– Тате!

Амелия скочи от най-долното стъпало и се втурна към Гавин, обвинявайки ръце около крака му.

– Мама бутане стената!

Тя се разсмя и протегна ръце, за да я вдигнат.

Без да сваля изпитателен поглед от Теа, Гавин я взе на ръце. Амелия начаса наклони глава на една страна.

– Болен ли си, тате?

– Ъ, не, миличка. Просто снощи не спях добре. – Гавин я целуна по бузката. – Миришеш на кленов сироп. Мама да не би да е направила специалните съботни палачинки за закуска?

– Да, с шоколадов сироп!

Прозвуча като *шоколадов сироп*.

Гавин срещна погледа на Теа и за миг те не бяха противници, а просто родители. През последните няколко месеца Амелия бе започнала да фъфли и Гавин се боеше, че може да е началото на постоянен проблем с говора, като неговия.

Теа се усмихна меко.

– Още е малка, не може да произнеса някои звуци – тихо каза тя.

Гавин протегна свободната си ръка към Ава, която бе дощипукала тихичко след сестра си.

– Здравей, мъниче.

Ава обаче не се приближи и вместо това отиде при Теа. Беше инстинктивен закрилнически жест, който разби сърцето на Теа, особено когато детето вирна дръзко брадичка и заяви:

– Мама плака.

О, не. Откакто Гавин си беше отишъл, Ава бе започнала да се покатерва в леглото при нея посред нощ. Нима я беше чула да се затваря в банята снощи? Теа не искаше момичетата *никога* да я чуват да плаче.

Гавин преглътна бавно. Очите му се плъзнаха по лицето на Теа, сякаш я виждаше за първи път, задържайки се върху луничките и петънцата, които тя не си беше дала труда да скрие с грим, преди отново да срещне очите ѝ. Теа се изчерви под тежестта на погледа му. Защо, по дяволите, я гледаше така?

– Може ли да заведем Бътър на разходка? – попита Амелия.

Това беше тяхното нещо – да разхождат кучето из квартала. Или поне беше, докато Гавин все още живееше с тях.

– Някой друг път, миличка – отвърна той. – Трябва да говоря с мама.

Амелия се нацупи – ново, съкрушително ефективно оръжие, което бе открила наскоро. Гавин преглътна мъчително и на Теа почти ѝ дожаля за него.

– В понеделник ще дойда на мюзикъла ти в предучилищната. Какво ще кажеш да разходим Бътър след това?

– Аз ще ги изведа на разходка – заяви Лив, влагайки едно *да ти го начукам* в гласа си.

Бътър заподскача пред вратата, докато Лив му слагаше кашката и помагаше на момичетата да си облекат вълнените палтенца. Излезе навън, но после подаде глава в стаята:

– Свършвай бързо. Трябва да ти направим профил в сайта за запознанства.

Вратата се затръшна.

Гавин издаде неопределен звук.

Теа скри усмивката си.

– Не си вдигаш телефона – каза Гавин в мига, в който дъщерите им не можеха да ги чуят.

– Батерията му падна. Не бях в настроение да го зареда.

Той дойде по-близо, погледът му бе омекнал от загриженост.

– Добре ли си?

Сърцето на Теа се разтупка, но тя не му обърна внимание.

– Не аз мириша така, сякаш цяла нощ съм се наливала с уиски.

– Снощи се напих.

Теа се обърна към стената, готова за поредния удар.

– Празнуваш свободата си?

– Ако наистина мислиш така, значи, съм се издънил още по-страшно, отколкото си мислех.

Този път ударът, с който бухалката се стовари върху стената, не беше толкова удовлетворяващ.

– Е, именно там е проблемът, Гавин, защото ти здравата се издъни.

Той не възрази.

– Наистина ли ще си правиш профил в сайт за запознанства?

– Господи, не. – Теа изпръхтя и прокара ръка по челото си. – Това е последното, от което се нуждая.

Друг мъж в живота ѝ? Още обещания, на които не можеше да се вярва? Не, благодаря.

Гавин кимна, видимо облекчен.

– Ако си тук, за да си вземеш нещо, побързай, защото мичетата няма да се бавят.

– Не съм тук за вещите си.

– Какво тогава?

– Ис-ис-ис...

Сърцето на Теа отново затупка, докато го гледаше как се бори с мускулите на гърлото си.

Най-сетне Гавин успя да довърши изречението:

– Искам да поговорим.

– Нямаме какво повече да си кажем!

– Моля те, Теа.

Проклетото ѝ сърце заподскача в гърдите ѝ като топче за пинг-понг.

– Добре.

Тикна му бухалката в ръцете и се отправи решително към кухнята. Обърна му гръб, за да си налее чаша вода от чешмата, кипейки безмълвно от ярост, докато гледаше огромната бяла дъска, която покриваше стената до хладилника и изпълняваше ролята на календар. Някога Теа обожаваше да бъде импулсивна и безгрижна, ала сега беше напълно отдадена на този многоцветен контролен център, където планираше всяка минута от живота им: уроци по танци, посещения при зъболекаря, меню за вечеря, дни, в които помагаше в предучилищната, и – с големи червени букви, които означаваха статус ЗА НИЩО НА СВЕТА ДА НЕ СИ ЗАБРАВИЛА – напомняния да намери любимия клин на Ава преди училищния мюзикъл в понеделник.

Някога календарът беше пълен и с най-различни благотворителни и обществени ангажменти, тъй като бе официален член на клуба ЖИП – Жени и приятелки на мъжете от

„Нашвилски легенди“, – ала откакто бяха плъзнали слухове, че двамата с Гавин имат проблеми, съпругите и приятелките бяха започнали да се дистанцират от нея. Дори не я бяха поканили на тъпия си обяд този месец, а това беше, *преди* тя да поиска развод.

Е, Теа, така или иначе, никога не се бе чувствала на мястото си сред тези жени, колкото и да се беше опитвала. Когато беше с тях, така и не успяваше да се отърси от чувството, че е *онази* – момичето, което те всички тайно подозираха, че е забременяло нарочно, за да си хване богат професионален спортист. И изобщо не им хрумваше, че последното, което Теа би сторила, бе да се омъжи за пари. Докато растеше, с очите си беше видяла как парите развалят и разяждат всичко наоколо си.

Не. Беше се оженила за Гавин по любов.

Ала като се имаше предвид колко успешно се бе оказало това, може би щеше да е по-добре да се беше омъжила за пари.

Беше се оказала напълно неподготвена за живота на бейзболна съпруга. Да бъде една от ЖИП на „Нашвилските легенди“, идваше със своя собствена известност и отговорности. Покрай всички благотворителни събития и официални появи в обществото, то бе като да бъде въввлечена в женски колежански клуб, от който никога не бе искала да става част. Не че имаше нещо против подобни клубове. В колежа дори беше част от един – артистична сбирка от студентки по драматургия и музика, феминистки, които протестираха против орязването на средствата за женския център.

Само че с ЖИП беше различно. Тук бяха нужни конформизъм и пълно подчинение, противоположност на всичко, което Теа бе защитавала преди. Видяла се бе обаче принудена да се справи с това съвсем сама, заедно с невръстни близначета, защото Гавин отсъстваше повече, отколкото си беше у дома. И незнайно как, в процеса на всичко това се беше изгубила, докато накрая и сама не можеше да се познае. Как я беше описало списание „Южняшки лайфстайл“ миналото лято в статията си за професионалните спортисти от Тенеси и техните семейства? *Невинно постелна*. Да, това беше. И бяха прави. Целият

й гардероб от „Лили Пулицър“ беше същинска ода, възпяваща захарния памук. За бога, тя някога носеше тениски на „Депеш Мод“ и черни кецове.

Статията ѝ беше подействала като кофа със студена вода, изсипана върху главата ѝ. Беше я събудила. Тя бе изпръхтяла, препъвайки се, и бе осъзнала, че се е превърнала във всичко онова, което някога бе презирала. А Гавин или не беше забелязал, или не го беше грижа, че тя се бе преобразила в някаква стерилна своя версия.

Или, още по-лошо, предпочиташе тази стерилна Теа.

Той се прокашля и Теа най-сетне се обърна. На светлината в кухнята сенките под очите му изпъкнаха още повече, като две синини. Действително изглеждаше ужасно. Гавин открай време никак не носеше... и нямаше предвид само на алкохол.

Теа плъзна чашата към него по кухненския остров.

– Искаш ли аспирин?

– Вече взех.

– Не помогна ли?

– Не особено.

Той се усмихна леко и обвини ръка около чашата, която тя му беше дала, потърквайки с палец хладната кондензация. Теа не бе в състояние да потисне неочаквания копнеж, който на кара части от нея да се свият от болка, а други да изтръпнат. Колко точно беше зажадняла за физическа близост, след като гледката на палеца му, потъркващ разсеяно чаша с вода, бе в състояние да накара най-интимните ѝ части да се напрегнат? Не я беше докосвал от онази нощ, нощта на Голямото-О-Не. Ала въпреки това, което Гавин очевидно бе решил, Теа открай време обичаше той да я докосва. За *това* не се бе прес-трувала.

Проклет да беше.

– Искам да задържа къщата.

Гавин наклони глава, сякаш не я беше чул добре.

– К-какво?

– Знам, че искам много, но няма да имам нужда от голяма

издръжка за децата, ако си съгласен да изплатиш къщата за момичетата и мен. Естествено, ще тръгна на работа, но...

Гавин бутна чашата настрани.

– Теа...

– Мисля, че с Лив нямаше да ни е толкова трудно, ако татко не беше продал къщата, след като напусна мама. И понеже това е единственият дом, който момичетата са имали някога... – Гласът ѝ секна и тя си пое дъх, за да го прикрие. – Трябва да им съобщим заедно. Само че не съм сигурна кога е подходящият момент. Преди празниците? След тях? Не знам. Не знам дори дали ще разберат какво означава. Все още мислят, че те няма, защото имаш мачове, но това няма да трае още дълго...

– Теа, спри!

Стакатото на гласа му бе толкова шокиращо, колкото и нетипично. Теа само дете не изскочи от кожата си.

– Какво да спра?

– Не искам това.

– Къщата?

– Не! По дяволите! – Той прокара ръце през косата си. – Искам да кажа, да. Искам къщата. Искам т-т-теб и момичетата в къщата.

– Не разбирам.

– Искам *теб!*

Теа зяпна. Изненада открадна гласа ѝ за миг, преди цинизмът да ѝ го върне.

– Престани, Гавин. Твърде късно е за това.

Гавин стисна ръба на плота така, че вените на яките му ръце изпъкнаха.

– Не, не е.

– Най-добре е да го направим сега, докато момичетата са малки и няма да си спомнят...

Не можа да довърши, защото гърлото ѝ се сви. Нямаше време за подобни емоционалности.

Лицето на Гавин се скова.

– Да си спомнят какво? Че родителите им някога са били женени?

– Бих предпочела да не си спомнят *това*, отколкото да бъдат принудени да изтърпят болката да гледат как семейството им се разпада.

– Тогава нека не допуснем семейството ни да се разпадне.

– Ти го разби, когато си тръгна.

– Ти ми каза да си вървя, Теа!

– А ти нямаше търпение да го направиш.

Гавин отвори уста и отново я затвори, преди да избъбри:

– Трябваше ми време, за да помисля.

– И сега ще имаш всичкото време, от което се нуждаеш.

Гавин се наведе и като подпря лакти на кухненския остров, улови главата си в ръце.

– Не се получава така, к-както исках.

Теа се отдръпна рязко от плота.

– Нима? И как точно си представяше, че ще се случи? Защото, изглежда, си си въобразявал, че е достатъчно просто да се появиш тук и аз ще те посрещна с усмивка, сякаш нищо не е станало. Правих го в продължение на три години, Гавин. Дотук бях.

Тя се отправи обратно към стената. Имаше нужда отново да удари нещо.

– К-какво, по дяволите, означава това? – попита той, следвайки я плътно.

– Означава, че оргазмите бяха най-малкият ни проблем!

Ето какво я вбесяваше най-много. Беше ѝ сърдит, задето се бе преструвала в леглото, ала нима не знаеше, че от години се беше преструвала за всичко?

Взе бухалката и замахна с всичка сила. В стената зейна още една дупка.

– Теа, почакай. – Гавин обви пръсти около бухалката, за да ѝ попречи да замахне отново. – Моля те, просто ме чуй за секунда.

Теа се обърна рязко.

– Отдавна минахме фазата на слушането, Гавин. Молих те да ме чуеш поне хиляда пъти от онази нощ насам и ти отказа!

– Не всичко през онази нощ беше ужасно, Теа!

Теа се приближи до него, гласкана от насъбралата се в нея ярост.

– Ти майтапиш ли се? Мислиш, че сега е подходящият момент да ми напомняш за великолепния си голям шлем¹?

Би било забавно, ако не беше трагично. Съвършената ирония. Нощта на най-голямото постижение в кариерата му – голям шлем, с който бяха спечелили шестия мач в сериите за шампионата на Американската лига – бе нощта на още по-голям триумф в леглото за Теа.

– Говоря за онова, което направихме след мача – каза Гавин, стопявайки разстоянието между тях и понижавайки съблазнително глас.

– То не беше ужасно.

– Тогава защо след това се изнесе в стаята за гости?

Гавин вдигна помирително ръце.

– Защото реагирах прекалено и оплесках всичко! Знам го. И ис-ис...

Устата му се мъчеше да произнесе думите, които мускулите му бяха твърдо решени да задържат в него. Прокара ръка по линията на челюстта си, а после стисна тила си. Най-сетне наведе поглед към пода и изръмжа, раздразнение бе разтеглило устните му в гримаса.

Входната врата се отвори рязко за втори път тази сутрин и Гавин преглътна ругатня, когато Амелия и Бътър се втурнаха в къщата, следвани по-бавно от Ава и Лив. Амелия спря в преддверието и вдигна едно кучешко лакомство толкова високо, колкото можеше да стигне с малката си ръка.

– Татко, виж!

Тя заповяда на Бътър да скочи. Кучето просто протегна глава и взе лакомството от пръстите ѝ, ала Амелия изписка така, сякаш го беше научила да говори.

Гавин се усмихна меко.

– Много готино, миличка – каза с напрегнат глас.

Лив улови погледа на Теа, докато влизаше в кухнята. Няколко секунди по-късно от тонколоните се разнесе „Всички необвързани жени“.

¹ В бейбола с това понятие се отбелязва отличната игра на даден играч. – Б. р.

– Страшно е деликатна – тихо рече Гавин.
– Никой не е по-лоялен от една по-малка сестра.
– Ще отидем да поскачаме на трамплина – подхвърли Лив, доловила все още тегнешото напрежение в стаята.

Усили музиката и излезе в задния двор с момичетата.

Гавин се приближи предпазливо до Теа.

– Просто ми кажи какво т-т-трябва да направя.

Лицето му имаше умоляващо изражение, което твърде много ѝ напомняше за престорения моля-те-миличка тон, който баща ѝ използваше, когато молеше майка ѝ да му даде втори шанс. Или пък трети, или четвърти. Колко пъти майка ѝ беше вярвала на обещанията му и го беше приемала обратно? Твърде много. Теа нямаше да допусне същата грешка.

– Твърде късно е за това, Гавин – въздъхна тя, повтаряйки думите си отпреди малко.

Лицето на Гавин пребледня.

– Просто ми дай шанс.

Тя поклати глава.

Очите му се присвиха. Със задавен звук, той се обърна рязко, обхванал главата си с ръце. Тениската му се опъна върху обтегнатите мускули на гърба му, които се издуха, докато той се бореше с мислите си. Мигът, натежал от напрежение, отмина, преди той отново да се обърне. Решителност тласкаше стъпките му, докато стопяваше разстоянието между тях.

– Ще сторя всичко, Теа. Моля те.

– Защо, Гавин? След всичкото това време, *защо?*

Очите му се спряха върху устните ѝ и господи, щеше да...

Гавин изръмжа, постави ръка на тила ѝ и наведе устни към нейните. Теа се дръпна назад, залитайки, и улови облегалката на дивана, за да не падне, ала не беше нужно, защото Гавин обви ръка около гърба ѝ. Силна, закрилническа, мускулеста, мъжка ръка, която я притисна към коравото му тяло. Устата му плякоса нейната. Отново и отново. А когато езикът му се плъзна между устните ѝ, тя не можа да се сдържи да не отговори. Зарови пръсти в предницата на тениската му и отвори по-широко уста с въздишка. Имаше вкус на паста за зъби, уиски и глътка отдавна изгубени мечти.

Само че тази глътка бе последвана от голяма доза объркване. Нима беше толкова достъпна? Една необузdana целувка и ето че беше омекнала в ръцете му? Една целувка и ето че бе забравила всичко, случило се между тях?

Теа се отскубна от устните му.

– Какво правиш, по дяволите?

– Попита ме защо – отвърна Гавин задъхано, с потъмнели очи. – Ето защо.